നിർദ്ദേശ… …നും
ഖലീഫ… …ബ്യൂ
യൂസുഫ്… …ങ്ങോ
ലും ഞാ… …ൾ)
ഇമാം … …യാ
ണ് … …നി
യുള്ളത് … …ൻ.
അത്തുകൂട… …ാൻ
ണോകൾ അതായത്,

Chandra Maasa nirnayam -
CN Ahmed Moulavi

കുറൈബിന്റെ കഥ

നമ്മുടെ ജനത വലിയ മതഭക്തന്മാരാണ്, മതത്തിന്റെ പേരിൽ ആരെന്ത് പറഞ്ഞാലും അവർ വിശ്വസിക്കും. അവിടെ കാര്യ കാരണമോ യുക്തി വിചാരമോ ഒന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ല. അത് നന്നായി മനസ്സിലാക്കാൻ പററിയ ഒരു ഉദാഹരണം തന്നെ പറയാം:

ഫാത്തിഹയോ, ഖുർആനിലെ മറേറതെങ്കിലും ഭാഗങ്ങളോ ഓതി, മരിച്ചു പോയ ഒരാൾക്ക് ഹദ്‌യ (ദാനം) ചെയ്താൽ അത് അയാൾക്ക് കിട്ടുമോ? കിട്ടുമെന്ന് ഖുർആനോ ഹദീസോ കല്പിച്ചിട്ടില്ല. കല്പിച്ചതിന് യാതൊരു തെളിവുമില്ല. മാത്രമല്ല അത് കിട്ടുകയില്ലെന്ന് ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ, ചില ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ ചൂണ്ടി കാട്ടികൊണ്ട് ഉണർത്തുക കൂടിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണം പ്രസിദ്ധ തഫ്സീർ റൂഹുൽ മആനി ഖുർആൻ 18_110ന്റെ ആശയം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് അതിൽ പറയുന്നു:

ഖുർആൻ ഓതുന്നത് ഒരു ഇബാദത്താണ്. ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടിയല്ലാതെ മററാർക്കും വേണ്ടി ചെയ്യാൻ പാടില്ല. അപ്പോൾ മരിച്ച ഒരാൾക്ക് നന്മ കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി ഒരാൾ ആ ഇബാദത്ത് ചെയ്താൽ-ഖുർആൻ ഓതിയാൽ- അത് ശിർക്കാണ്, ഇബാദത്തിൽ അല്ലാഹുവിന് പങ്കുകാരെ സ്ഥാപിക്കലാണ്. ഇത് ആ തഫ്സീറിൽ ഗൗരവപൂർവ്വം താക്കീ

ത് ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ആകും കാണാം. ഇനി മറ്റൊരു വശം: കേരള മുസ്‌ലിംകൾ ശാഫിഈ മദ്ഹബുകാരാണല്ലോ. ഈ മദ്ഹബിന്റെ സ്ഥാപകൻ ഇമാം ശാഫിഈ ഇത് അനുകൂലിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അതുമില്ല. സാക്ഷി ഫത്ഹുൽ മുഈൻ തന്നെ. അതിൽ ഇതാരേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:

اما القراة فقد قال النووى فى شرح مسلم المشهور من مذهب الشافعى انه لا يصل ثوابها الى الميت

''ഖുർആൻപാരായണം ചെയ്ത് മരിച്ചവർക്ക് ദാനംചെയ്യുന്നതിന്റെ കാര്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ പുണ്യം മരിച്ചാരംക്ക് എത്തിച്ചേരുകയില്ല എന്നാണ് ശാഫിഈ മദ്ഹബിലെ മഷ്ഹൂറായ അഭിപ്രായമെന്ന് ശറഹു മുസ്ലിമിൽ ഇമാം നവവി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്'' (ഫത്ഹുൽ മുഈൻ പേജ് 208) അപ്പോരം അവിടെയും പിടിവള്ളിയില്ല. ഇവിടെ, കേരളത്തിലോ, ഈ സമ്പ്രദായം സർവ്വത്ര നടപ്പുണ്ട് താനും. എങ്കിൽ അതെങ്ങിനെ എവിടെ നിന്ന് ഏതു വഴിക്ക് കടന്നു കൂടി! പറയാം: 40_50 കൊല്ലം മുമ്പ് പ്രസംഗിക്കാൻ അറിയുന്നവർ മതപണ്ഡിതന്മാരിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു തരം വഅള് പറയുകയാണ് അവർ ചെയ്തിരുന്നത്. അതിനു ചില മുറകളും രൂപങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യം ഒരു ഖുർആൻ വാക്യം ഓതും. പിന്നീട് ഒരു ഹദീസ്. അനന്തരം ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ബൈയ്ത്ത് (പദ്യം) അവസാനം ഒരു കഥ ഇതെല്ലാം കൂടി ചേർന്നതായിരിക്കും വഅ്ള്. ഇത് ഇങ്ങിനെ സംഘടിപ്പിക്കാനും അല്പം കഴിവ് വേണമല്ലോ. അത് മനസ്സിലാക്കിയപ്പോരം കുറെ വഅള് പരമ്പരകരം എഴുതി ശേഖരിച്ച ചില ഗ്രന്ഥങ്ങരം ചില പണ്ഡിതന്മാർ തയ്യാർ ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഉദാഹരണം 'തുഹ്ഫത്തുൽ വാഇളീൻ'.

അങ്ങനെ ആ ഇനത്തിൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇറങ്ങി. കഥകളുടെ കൗതുകം നോക്കിയിട്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങരംക്ക് മേന്മ കല്പിച്ചിരിരുന്നത്. ഞങ്ങളൊക്കെ ഈ വഅളുകരം എത്രയോ കാലം കേട്ടവരാണ്.

ഇരിക്കട്ടെ, ഒരിക്കൽ ഇറങ്ങിയ ഒരു കിതാബിൽ ഒരു കഥയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ കണ്ട സ്വപ്നമായിരുന്നു അത്. ഒരാൾ ഒരിക്കൽ, മരിച്ചു പോയവരെ സ്വപ്നം കണ്ടു. അവരെല്ലാവരും എന്തൊക്കെയോ തിന്നും കുടിച്ചും ഉല്ലസിച്ചു നടക്കുകയാണ്. ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രം ഒരു മൂലയിൽ ഒന്നും കഴിക്കാതെ തല താഴ്ത്തി ദുഖിതനായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സ്വപ്നം കണ്ടവന്റെ പിതാവ് തന്നെയായിരുന്നു അത്. "ബാപ്പാ! എന്ത്കൊണ്ടാണ് താങ്കൾ മാത്രം ഒന്നും കഴിക്കാതെ ഇങ്ങിനെ ദുഖിതനായിരിക്കുന്നത്?" എന്ന് മകൻ ചോദിച്ചു. പിതാവ് പറഞ്ഞു; "അവർ എല്ലാവർക്കും അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾ ഫാത്തിഹയും ഖുർആനും ഓതി അയച്ചു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്, എനിക്ക് ആരും അയച്ചു തരുന്നില്ല, അത് കൊണ്ട് എനിക്ക് പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കയാണ്".

ഇത് കേട്ട് മകനുണ്ടായ ദുഖം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പിറ്റെ ദിവസം മുതൽക്കു തന്നെ അവൻ ഫാത്തിഹയും മറ്റും ഓതി ബാപ്പക്ക് അയച്ചു കൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ കഥ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗ്രന്ഥം പൊന്നാനിയിൽ നിന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മയിൽ പുറത്തിറങ്ങിയത്. ഇത് പുറത്തിറങ്ങിയതോടു കൂടി എല്ലാ പള്ളികളിലും നടന്നു പണ്ഡിതന്മാർ വഅള് പറഞ്ഞ് മരിച്ചു പോയവരുടെ ദുരവസ്ഥ ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരുന്നു. ഫലവുമുണ്ടായി; പണക്കാർക്ക്, അവരുടെ പിതാവ് പട്ടിണി കിടക്കുന്നത് അസഹ്യമായിരിക്കുമല്ലോ. അവരിൽ പലരും അവരുടെ പിതാക്കൾക്കു വേണ്ടി ഖുർആൻ ഓതി ദാനം ചെയ്യാൻ ധാരാളം സ്വത്തുക്കൾ വഖഫ് ചെയ്തു. കൂടുതൽ കഴിവുള്ളവർ 'യാമം മുറിയാതെ' ഓതി ദാനം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കാൻ വേണ്ടത്ര സ്വത്ത് വഖഫ് ചെയ്തത് എനിക്ക് നേരിൽ തന്നെ അറിയാം. മരിച്ചവർക്ക് വേണ്ടി ഖുർആൻ ഓതാൻ ഇത്രയും അധികം സ്വത്തുക്കൾ—കോടി കണക്കിന് സ്വത്തുക്കൾ—കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിത്തീരാൻ കാരണം അതാണ്. അക്കഥ അങ്ങിനെ.

അവസാനം കർഷക കുടിയായ്മ നിയമം നടപ്പിൽ വരുത്തിയപ്പോൾ ആ സ്വത്തുക്കൾ മിക്കതും കുടിയാൻമാരുടെ സ്വത്തുക്കളാക്കി ഗവർമെണ്ട് വിട്ടു കൊടുത്തു. പ്രതിഷേധിക്കാനോ എതിർക്കാനോ ആരും ഒരു കുട്ടിയും മുമ്പോട്ടു വന്നില്ല. ഭാവി ത

ലമുറ അതറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ എന്നോർത്തു ഇവിടെ അതെടുത്തു പറയുക മാത്രമാണ്.

ഇതെ പ്രകാരം തന്നെ നമുക്കൊരു കുറൈബിന്റെ കഥയുമുണ്ട്. ആ കഥ ഇതിലേറെ വിനകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു.

മുമ്പ് ഒരടിമയായിരുന്ന കുറൈബ്, ഇബ്നു അബ്ബാസിന്റെ വീട്ടിൽവേല ചെയ്തിരുന്നു.ആ വീട്ടിലെ സ്ത്രീകൾ എന്തോ ഒരാവശ്യാർത്ഥം ഖുറൈബിനെ സിറിയായിലേക്ക് അയച്ചു. കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു വന്നു ഇബ്നു അബ്ബാസിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നപ്പോൾ സിറിയായിൽ ഇന്ന ദിവസമാണ് നോമ്പ് ആരംഭിച്ചതു്, അതുകൊണ്ട്, നാമും അപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതല്ലേ എന്നു്ചോദിച്ചു.

ഇബ്നു അബ്ബാസ് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. കുറൈബ് മുട്ടിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഇബ്നു അബ്ബാസ് പറഞ്ഞു: ''ഞങ്ങൾഅത് സ്വീകരിക്കുന്നില്ല.അങ്ങിനെയാണ്നബി ഞങ്ങളോട് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്'' ഈ റിപ്പോർട്ട്കണ്ടപ്പോൾ,84 കി. മീററർ ദൂരം കണക്കാക്കിയ'മത്ലഅ്''വാദികൾഇതിന്മേൽപിടിച്ചുതുങ്ങി.സിറിയ മദീനായിൽനിന്നു്84കി.മീററിൽകൂടുതൽഅകന്നുകിടക്കുന്ന നാടാണ്. അപ്പോൾ 'മത്ലഅ്'' മാറിയതു കൊണ്ടാണ്ഇബ്നു അബ്ബാസ് അതു് സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതു് എന്നായി അവരുടെ വാദം. അങ്ങിനെ ഫുഖഹാക്കന്മാരിൽ ഒരു വിഭാഗക്കാർ ആ റിപ്പോർട്ട് ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ട് നിയമ നിർമാണം ആരംഭിച്ചു. പല പ്രഗൽഭ മതാചാര്യന്മാരും വിവിധ കാരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ആ വാദത്തെ എതിർക്കുകയും ചെയ്തു. ആ റിപ്പോർട്ട് തന്നെ സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു്. ഒരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാർ വിധി കല്പിച്ചതു് ഇമാംഇബ്നു ഹജർ 'തുഹ്ഫയിൽ' എടുത്തു കാട്ടി. (വാ: 3; പേ; 383) പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതൻ ഇബ്നു ഖുദാമ: 'മുഗ്നി' യിൽ പറഞ്ഞു:''ഒരു കുറൈബ് മാത്രം പറഞ്ഞതു് ഞങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയില്ല'' (വാ:3; പേ: 81) ഇമാം ഇബ്നു ദഖീഖുൽ ഈദ് വളരെ ഉയന്ന സ്ഥാനത്തു് നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു മഹാ ആചാര്യനാണ്.നാലു് മദ്ഹബുകളുടെസ്ഥാപക നേതാക്കളെപ്പോലെയുള്ള സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനു് മുസ്ലിം മത പണ്ഡിതന്മാർ അംഗീകരിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയു

ന്നു: "ഇങ്ങനെയാണ് നബി ഞങ്ങളോട് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്" എന്നു ഇബ്നു അബ്ബാസ് പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം വ്യാഖ്യാനം മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ ഒരു പ്രത്യേക ഹദീസിനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതല്ല" അതായത് ഇബ്നു അബ്ബാസിന്റെ ആ വാക്ക് ഒരു ഹദീസായി പരിഗണിക്കാൻ പാടില്ല എന്നർത്ഥം. അവസാനം ഫുഖഹാക്കന്മാരിൽ ചിലർ പിടിച്ചു തൂങ്ങിയിരുന്ന ഈ വല്ലി ഹദീസ് പണ്ഡിതന്മാർ ഒരൊററ വെട്ടിനു അറുത്തിട്ടു കളഞ്ഞു. ഇബ്നു അബ്ബാസിന്റെ ഈ വാക്ക് ഒരു ഹദീസായി ഗണിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് അവർ തീർത്തുപറഞ്ഞു. അവർ എടുത്തു കാട്ടിയ പ്രമാണം ഇതാണ്:

وإذا قال الصحابي السنة كذا وأمرنا بكذا فليس هذا اسنادا ولا يقطع على أنه عن النبي (الاحكام في اصول الاحكام لابن حزم جزء - ١ . ص ١٩٤)

ഇന്നതാണ് സുന്നത്ത് അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച കല്പന ഇന്നതാണ് എന്ന് ഒരു സഹാബി പറഞ്ഞാൽ അതു് ഒരു ഹദീസായി അംഗീകരിക്കാൻ വയ്യ എന്നർത്ഥം.

ഇപ്പോഴും കുറൈബിന്റെ കഥ പൊളിഞ്ഞു. അതു വെറും ഒരു കഥയായി അവശേഷിച്ചു. അതു് അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു വിധി കല്പിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും അതൊരു ഹദീസല്ലെന്നും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം ഇനി അതിനെക്കുറിച്ചു് കൂടുതലൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഇതുവരെയും നാം 84 കി. മീ. ദൈർഘ്യം കണക്കാക്കിയ 'മത്‌ലഅ്' വാദക്കാർക്ക് മറുപടി പറയുകയായിരുന്നു. ആ വാദം അർത്ഥശൂന്യവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമാണെന്ന് ഇപ്പോൾ വായനക്കാർക്ക് തികച്ചും ബോധ്യമായി കഴിഞ്ഞു. എനി നമുക്ക് നോമ്പും പെരുന്നാളും നിർണ്ണയിക്കാൻ ഇസ്‌ലാം മതം നിശ്ചയിച്ച വ്യവസ്ഥ എന്തെന്നും മതാചാര്യന്മാരുടെ വിധികൾ എന്തെന്നും പരിശോധിക്കാം.